

PIŠTÍNSKÝ ZPRAVODAJ

Zpravodaj sloučených obcí Pištín, Češnovice, Pašice a Zalužice

Na fotografii z období okolo r.1940 je zachycena obecní kovárna v Zalužicích. Vlastní budova kovárny byla vystavěna v letech 1910-1912. Tato obec byla nejlidnatější v roce 1921, kdy v devíti usedlostech a chalupách žilo 59 obyvatel. V našem regionu vyslovujeme Zalužice s krátkým "a" , avšak úředně se odjakživa píše s dlouhým "á" Zálužice.

Z obsahu : Prodej pozemků na zahrádky v Pašicích
Výměna MŠ Dasný za Sedlec
Hospodaření obce
Vzpomínka na legionáře Karla Lišku
Historie usedlosti č.13 v Češnovicích
Pout'ový nohejbalový turnaj v Češnovicích
60 let SDH Češnovice

Informace Obecního úřadu

Prodej pozemků pod zahrádky v Pašicích

Na obecních pozemcích v katastru Pašic, jež se nalézají těsně za obcí vpravo při cestě k rybníku Volešku, je vyměřeno devět parcel budoucí malé zahrádkářské kolonie. Parcela č.1 - 221 m², č.2 - 231 m², č.3 - 276 m², č.4 - 192 m², č.5 - 234 m², č.6 - 160 m², č.7 - 225 m², č.8 - 280 m², č.9 - 220 m². Parcely skýtají možnost stavby malých zahradních domků, dřevěných i zděných, v jednotné stavební čáře. Tyto pozemky budou nejprve řádně zaměřeny geodézií, což zajistí a uhradí obec. Při prodeji pozemků se toto promítne v jejich ceně. Kromě toho majitelé pozemků budou v případě nutnosti povinni umožnit opravu vodovodního řadu vedoucího z Plástovic do Pištína pod uváděnými parcelami. Zájemci o koupi parcel se mohou hlásit na Obecním úřadě v Pištíně.

Proč byl dětem vyměněn Dasný za Sedlec

Do předškolního zařízení, tedy do školky v Dasném, byly děti z našich obcí dováženy od sklonku roku 1991 linkovým autobusem ČSAD v doprovodu dospělé osoby. Od roku 1993 starosta vozil děti do školky svým vlastním autem. Proto také v témže roce obec zakoupila mikrobusem Ford Transit, umožňující přepravu až devíti osob.

Za umístění dětí v dasenské školce naše obec vždy řádně a včas zaplatila úměrnou částku plynoucí z provozních nákladů, navíc přispěla i na vybavení, hračky apod. Vše fungovalo bez větších problémů pět roků, až letos na konci srpna bylo starostovi našich sloučených obcí oznámeno, že se školka v Dasném bude postupně rekonstruovat a finanční náklady na rekonstrukci budou rozpočítány na obecní úřady podle počtu umístěných dětí. Po výroku dasenského starosty - "Nezaplatíte-li, dejte si děti kam chcete." - se již nejednalo jen o otázku financí a obec požádala o pomoc sedleckého starostu. Ve školce na Sedlci, který je k Pištínu blíže než Dasný, byl ochotně dán souhlas k umístění našich předškolních dětí a vše opět funguje ke spokojenosti dětí, rodičů i obce.

Životní prostředí

Znovu se vracíme k otázkám odpadů. Všichni občané by si měli uvědomit, že odpady, které nelze dávat do popelnic nebo do kontejnerů, nemohou vozit na cizí pozemky. Odpady ze zahrádek, spadané ovoce, apod. by si měl každý zkompostovat doma. Nemá význam asanovat jednu černou skládku, aby byla vzápětí spontánně zakládána druhá.

Na náklady obce již byla několikrát upravována černá skládka u kapličky sv. Vojtěcha. V tomto roce byla čištěna již dvakrát, naposledy na popud odboru životního prostředí Okresního úřadu, kdy obci hrozila pokuta 25 tisíc Kč. Pokud by musela být zaplácena, bylo by to samozřejmě z rozpočtu obce a o to méně by zbylo třeba na komunikace. Je nutné abychom si uvědomili, že ať na černé skládky vozí odpad kdokoliv, zaplatíme za to pouze my v naší obci. Když bude viník zjištěn, zaplatí čištění a pokutu on. Ten, kdo uvidí někoho, jak si v okolí naší obce zakládá černou skládku a nahlásí ho starostovi, šetří peníze obci i sobě.

Práce pro obec

Obecní zastupitelstvo se obrací na občany, kteří by měli zájem o placenou práci pro obec. Jedná se o práci pro důchodce, nebo o práci na vedlejší pracovní poměr. Nejde o krátkodobou brigádu, ale o práci trvalého charakteru při úpravách v obci, při drobných zednických opravách apod. Zájemci se mohou obrátit na starostu nebo na kteréhokoliv člena zastupitelstva.

Upozornění

Obecní zastupitelstvo žádá občany, kteří nemají zaplacený poplatky (stočné, za psa, za popelnici, za dřevo, za písek, za použití traktoru), aby tyto pohledávky zaplatili v době úředních hodin na OÚ Pištín do konce listopadu.

Hospodaření obce

Na základě připomínek a dotazů občanů zveřejňujeme přehled nákladů a výnosů na kapitole lesní hospodářství podle stavu účetní evidence k 30.9.1995 :

Výdaje	Rozpočet v Kč	Skutečnost v Kč	% plnění
Materiální náklady	33 000,-	39 981,50	121,16
Služby	67 500,-	55 565,90	82,32
Cestovné lesníka	0,-	2 437,-	0
Mzdové prostředky	50 000,-	65 002,-	130,00
Celkem	150 500,-	160 911,40	106,92

Příjmy	Rozpočet v Kč	Skutečnost v Kč	% plnění
Za dřevo	34 000,-	28 980,-	85,24

Dalším příjmem do obecní pokladny jsou finanční prostředky získané z pronájmu budov a z reklam. OÚ pronajímá hospodu v Češnovicích, hospodu v Pištíně, budovu bývalé MŠ v Pištíně, jeden obecní byt v Pištíně a část domu čp. 52 v Pištíně. Z těchto pronájmů získala obec k 30.9.1995 118 282,- Kč. Za reklamu firmy Praktic bylo poukázáno 12 000,- Kč, z hracích automatů má OÚ k 30.9.1995 příjem 62 500,- Kč.

Z historie našich obcí**Říjnová vzpomínka na Karla Lišku - legionáře**

Před 77 lety, měsíc před skončením první světové války, byl popraven 26.září 1918 v Tarcentu rodák z Pištína, četař bývalého 91.pluku Karel Liška. Provinil se tím, že rozšiřoval ideje o československé samostatnosti na italské frontě a proto byl rakouskou justicí odsouzen a popraven za velezradu. Blíže nám tento čin připomene článek v Národní politice ze dne 19.června 1919 pod názvem : "Zapomenutý mučedník."

Na olšanských hřbitovech v Praze v řadě 43 čestných hrobů italských legionářů popravených Rakousko-Uherskem v r. 1918 odpočívá rodák jihočeský, četař bývalého pěšího pluku č.91 Karel Liška, který byl dne 26.září 1918 pro velezradu zastřelen.

Karel Liška se narodil 6.srpna 1886 v Pištině u Českých Budějovic. Vychodil školu, vyučil se řemeslu řeznickému a uzenářskému. Pracoval v Budapešti a v Praze. Zde u firmy Beránek na Vinohradech. V letech 1907-1910 sloužil jako svobodník v rakousko-uherské armádě u pěšího pluku č.91. Za mobilizace nastoupil 28.července 1914 a s plukem byl vyslán na srbské bojiště. Později přišel na ruskou frontu, kde byl v hodnosti četaře zajat 15.dubna 1915 a odvezen do Charkova. Později žil v Kyjevě.

Po obsazení Ukrajiny rakousko-uherskými a německými vojsky vrátil se ze zajetí do Rakouska 22.března 1918. 30.srpna byl odeslán se 43. "marškou" na italskou frontu, kde se Rakousko posledními silami pokoušelo dobýt italských pozic. V té době (od června) divize našich italských legionářů bojovala společně s italskými vojsky proti Rakousku.

Za piavskou frontou v San Daniele del Friuli, funlanském to městě v Benátsku, byly cvičeny maršky před odchodem na frontu. Tam byl 20.září četař Liška zatčen na udání několika poddůstojníků, že je sváděl ke vzpouře velezrádným letákem. Při prohlídce byl nalezen leták ukrytý v pase, kde se vzadu stahoval tkanicí. Dr. H. Faltský o tom píše : "Nebylo nám sice dovoleno maďarskými veliteli, abychom si leták opsali, ale pamatují si dodnes na vše podstatné, co obsahoval. Zněl asi takto : 'Bratři : Tři slovanské pluky, jeden český, jeden polský a jeden srbochorvatský, byly na frontě rozstříleny na rozkaz našeho velitelství, poněvadž nechtěly dále hladu snášeti. Tuto vraždu si nesmíme dáti líbiti. Všechny české pluky jsou s námi za jedno (tu vypočítána řada pluků pěších a střeleckých, které stály na italské frontě, např. 11., 18., 21.-28. a další). Až začne bitva dívejte se k moři. Tam dáme mezi 8. a 10. hodinou večerní světelné znamení, což bude značiti, že vyšší velitelství jsou v našich rukou. Oznamte to poddůstojníkovi službu právě konajícimu a jděte všichni ihned nazpět z fronty. Vezměte s sebou zbraně, náboje, pokrývky, poživatiny, ostatní nechte ležeti! Přetněte telefonní a telegrafní sítě! Na nádraží nasad'te bodlo na prsa službu konajícimu důstojníkovi a nařid'te mu, aby ihned odeslal nazpět prázdné vlaky, které by zadržely všechny nové transporty instradované k frontě! V etapě se zmocněte důstojníků, nejlépe v jídelnách výzvou "ruce vzhůru"! Který důstojník by chtěl jíti s Vámi, ať sřízne svoji šarži s límce a jde jako rovný s rovným. Směr cesty je Gemona, Pontafel, Trbiš. V Běláku dostanete další pokyny! Ať žije svoboda! Na zdar!" - Celý leták imponoval důstojným klidem svých revolučních rozkazů a propracovaností plánů vzpoury. Úvodní věty o rozstřílení našich pluků snad měly působit na cit každého Slovana, o skutečné takové exekuci jsem se nic takového nedoslechl. List byl opsán neumělou rukou a tužkou."

Četař Liška byl ihned dopraven k polnímu soudu do Tarcentu. Jako stráž určil český důstojník, povoláním učitel, tři nejhlupejší Maďary, aby jim silný a zdravý Liška mohl cestou uprchnout. Ale Liška neuprchl. Od koho leták obdržel, při vyšetřování nevyzradil. Tvrdil, že od jednoho poddůstojníka neznámého jména, když však byl konfrontován se všemi svými kamarády, nikoho nevyzradil.

Na raporty o této věci napsal generál Borojevič : "Ist standrechtlich zu behandeln (projednati podle stanného práva)." Soud byl složen z Maďarů, kteří četaře Karla Lišku odsoudili pro zločin velezrady k trestu smrti zastřelením. Bylo to 26. září 1918. Rozsudek byl potvrzen a večer téhož dne o půl šesté vykonán.

Vojenská duchovní správa polní nemocnice v Gemoně oznámila otci, že syn Karel Liška odebral se na věčnost 26.9.1918 o půl šesté večer a je pochován v Tarcentu v Itálii. Teprve na otcův dotaz, jakou smrtí zemřel syn, napsal polní kurát a opravil, že byl odsouzen pro velezradu k zastřelení. Následující dny, 27. a 28. září, byla Borojevičově armádě nařízena větší ostražitost.

V měsíci říjnu se události na frontě valily nezadržitelným tempem. Zhroutilo se Bulharsko a rakouská fronta se řítila k neodvratnému konci. Ani popravky italských legionářů, ani popravky českých vojáků v rakouském vojsku nezadržely rozpad zpuchřelé monarchie. Z tak těžkých obětí našich lidí vyrostl nám 28. říjen.

Po dvanácti letech od této události se konala v Pištíně 13. července 1930 velká slavnost, při které byla odhalena pamětní deska na hostinci U Lišků čp.15, na rodném domě Karla Lišky. Slavnost tehdy pořádala Jednota čsl. obce legionářské v Hluboké nad Vltavou za spolupráce sboru dobrovolných hasičů a ochotnického spolku v Pištíně. Pamětní deska byla nakonec sejmuta v listopadu 1984, těsně před zbouráním hostince.

Zajímavé by bylo s Karlem Liškou si dnes pohovořit, aby viděl kam se dostaly jeho ideály, pro které nasadil život.

Josef Drázda

Z historie usedlosti č.13 v Češnovicích

Selská usedlost č.13 v Češnovicích, zv. Volmanovina, patřila rozlohou polí k ní náležících k největším ve vesnici. Nejstarší zmínka o ní je z roku 1490. Tehdy i o staletí později k ní náleželo 1,5 lánu polí, po roce 1650 je uváděno 80 strychů, což je stále stejná rozloha - 27 hektarů. Volmanovina spolu s gruntem Mazancovským (č.1) byly vůbec největšími usedlostmi v Češnovicích a vše nasvědčuje tomu, že držitelé gruntu Volmanského vždy patřili k nejzámožnější vesnické vrstvě obyvatel. Kupříkladu, když v roce 1652 byla v pištínském kostele křtěna novorozená Mariána, dcera Floriána Wolmana a matky Alenky z Češnovic, byl prvním z kmotrů Jan, pán Bejšovský (zeman z tvrže Bejšov u Týna n. Vlt.) a musel být tedy velmi blízkým příbuzným.

Dalším dokladem je zmínka o tom, že část pozemku z volmanovských lánů, dnes pozemek č.525/2 o rozloze 0,5 ha kvalitní louky, byla před staletími darována zbožným a zámožným majitelem Volmanoviny k užitku záduší kostela pištínského. Platilo se 14 krejcarů ročního nájmu.

Podobně pak byly darovány nejpozději od r. 1790 někým z Volmanoviny dvě krávy za roční nájem 0,3 krejcaru k užitku kostela. V pamětní knize fary Pištín (od r. 1863) jsou zaznamenány různé dary kostelu od majitelů usedlosti č.13 v Češnovicích.

Zámožnost majitelů této usedlosti nemusela plynout pouze z pozemků a produkce z nich, ale jak některé okolnosti nasvědčují, mohl zde být od středověku provozován malý zájezdní hostinec pro formany a zámožnější pocestné, kteří projížděli přes Češnovice z Rakouska, Č. Budějovic na západ a opačně, protože tato usedlost uzavírající elipsovitou náves a stojící těsně u silnice byla pro provoz zájezdního hostince velice příhodná a při zemních pracích v roce 1995 byl na místě, kde stávalo obytné stavení, odkryt a odborně zkoumán objekt z poloviny 15. století, který se zahlobením a nálezy vymyká běžně známým objektům.

Ze starých pozemkových knih známe majitele této usedlosti již od roku 1614. Až do 18. století to byli sami Volmanové, kteří dostali příjmení po gruntu. Lidově barokní štít obytného stavení byl datován letopočtem 1819, ostatní budovy byly mladší.

V roce 1815 - 16 prodělala silnice mezi Vodňany a Č. Budějovicemi značnou rekonstrukci a přestavbu k lepšímu, což společně s rostoucí lidnatostí mělo jistě vliv na intenzitu průjezdů formanských povozů obcí. První bezpečnou zmínku o hostinci v č.13 máme až z roku 1823, kdy hostinec provozoval "Vavřinec Erhart, pachtýř Volmanovský živnosti a hospody č.13". Po něm to byl Tomáš Neveklovský, který r. 1827 prodal živnost i hospodu Františkovi a Marii Noskovým (oba ze starých šenkýřských rodů, nebyli místní).

V roce 1857 byla usedlost předána synu Tomášovi Noskovi a manželce Marii. Tomáš Noska byl v letech 1868 - 1887 členem okresního zastupitelstva v Hluboké nad Vltavou, z toho byl osm let starostou.

23.1.1892 získali Volmanovinu manželé Václav a Marie Novákovi, kteří zde jako poslední provozovali živnost rolnickou i zájezdní hostinec. Když v r. 1914 vypukla 1.světová válka a nastaly zlé časy, hostinec kvapem upadal. V závěru roku 1915 byl provoz tohoto hostince slavnostně ukončen mysliveckým plesem. Po skončení války nebyl už provoz v hostinci obnoven, neboť v dopravě začaly převládat automobily.

14.9.1929 již pouze rolnickou usedlost zakoupili manželé Tomáš a Růžena Nýdlovi za 55 000 Kč a velice slušný vejměnek pro předešlé majitele, kteří v č.13 dožívali zbytek života. Poslední majitelé, Nýdlovi, se věnovali poctivou prací pouze zemědělství, po roce 1950 prodělali kolektivizaci a v souvislosti s ní byly ve starobylých konírnách ustájeny zpočátku koně, později krávy, jalovice a telata místního JZD, které také užívalo stodolu. Když v roce 1981 Nýdlovi krátce po sobě zemřeli, nemajíce přímých potomků, byla usedlost i s již značně zchátralými budovami darována státu (MěNV Zliv).

Po roce 1990 byla v restitučním řízení živnost navracena do soukromého vlastnictví a záhy byla opět prodána.

V roce 1994 značně zchátralou Volmanovinu koupil Petr Chaloupek z Prahy (všichni jeho předkové žili v Češnovicích) a počal zde realizovat svůj podnikatelský záměr. Byly zbořeny zchátralé budovy usedlosti (zůstaly jen konírny a hospodářská část vpravo od vjezdové brány) a koncem roku 1995 bude na místě bývalé zemědělské usedlosti zřízena čerpací stanice pohonných hmot.

Jan Caletka

Průčelí obytné části Volmanoviny č.13 v Češnovicích. Do této podoby vystavěno v roce 1819, v roce 1995 značně zchátralé zbořeno.

Společenské, kulturní a sportovní aktivity v obci

Pouťový nohejbalový turnaj v Češnovicích

O letošní svatoanenské pouti se v Češnovicích uskutečnil již 4.ročník nohejbalového turnaje, který se tak stal téměř neodmyslitelnou součástí pouťové zábavy.

Tento nový druh pouťového sportovního klání nahradil v dřívějších letech v Češnovicích konaná pouťová fotbalová utkání mezi svobodnými a ženatými poprvé v roce 1992. Tehdy bylo na obecním pozemku za domem č.2 za brigádnické pomoci řady občanů naší obce vybudováno víceúčelové betonové hřiště, které se stalo vhodným místem pro uspořádání prvního ročníku turnaje. Velký význam pro uskutečnění turnaje v roce 1992 měla také osobní aktivita Jiřího Novotného ml., který celou akci zorganizoval, včetně zajištění účasti družstev a cen pro vítěze.

Turnaje se v prvním roce konání zúčastnila čtyři družstva, která se mezi sebou utkala systémem každý s každým. Vítězem se stalo družstvo ve složení S.Lepša, I.Pokorný, R.Šindelář, jehož člen I.Pokorný věnoval prostřednictvím firmy Dům sportu a módy P~P zajímavé ceny pro tento i pro další dva ročníky turnaje.

Druhého ročníku se v roce 1993 zúčastnilo pět družstev, mezi nimiž byla kromě dvou domácích družstva z Pašic, Dívčic a Bechyně. Hrál se opět systémem každý s každým a první dvě družstva se na závěr utkala ve finále o celkového vítěze. Po zajímavém boji se jím stalo družstvo SK Prokeš (S.Lepša, I.Pokorný, R.Šindelář), které obhájilo prvenství z předchozího ročníku. Všichni účastníci obdrželi zajímavé ceny, které věnovali sponzoři turnaje (Dům sportu a módy P~P, Češnovická hospoda, OÚ Pištín, Konzum R.Šindelář, SDH Češnovice).

Do třetího ročníku se přihlásilo 8 družstev (čtyři domácí a po jednom z Pištína, Pašic, Plástovic a Dívčic), která byla rozdělena do dvou skupin. Po bojích ve skupinách, v nichž se družstva mezi sebou utkala systémem každý s každým, změřila v závěrečném utkání své síly vítězná družstva z obou skupin. V napínavém finále bylo úspěšné družstvo Pašic ve složení Jiří a Jos. Ferebauerovi, B. Milec a odvezlo si trofej pro vítěze turnaje. Všichni hráči dostali ceny věnované sponzory, kterými v tomto ročníku byli Dům sportu a módy P~P, Češnovická hospoda, Penzion Jižní Dvůr, OÚ Pištín, Konzum R.Šindelář, SDH Češnovice.

Letošní čtvrtý ročník se konal ve dnech 29. a 30. července 1995. Turnaje se zúčastnilo rekordních 12 družstev (čtyři z Češnovic, tři z Pištína, po jednom z Pašic, Dívčic, Plástovic, Hluboké a kombinované družstvo Češnovic a Dasného). Družstva byla nalosována do dvou skupin, v nichž se mezi sebou utkala systémem každý s každým. V neděli odpoledne se pak rozhodovalo o konečném pořadí v turnaji. Za slunného a velmi teplého počasí a s poměrně početnou diváckou kulisou se utkala družstva, která ve skupinách skončila na stejných místech. Družstva z prvních dvou míst ve skupinách se utkala křížově ve dvou semifinále. Poražení pak sehráli zápas o třetí místo, v němž Pištín I. (M.Kučera, R.Štěch, J.Vrba) porazil Santos Plástovice (K.Lenc, M.Ruso, P.Staněk). Ve finále, které bylo češnovickou záležitostí, bylo nakonec šťastnější družstvo Buchta Lakers (J.Kubašta, V.Kubašta, J.Novotný), které oplátilo družstvu Češnovice I. (S.Klika, M.Novotný, R.Šindelář) porážku ze vzájemného měření sil ve skupině a získalo celkové prvenství.

Výborné úrovni letošního ročníku přispěla kromě sportovních výkonů aktérů z řad hráčů také podpora sponzorů, kteří věnovali velice hodnotné ceny pro účastníky turnaje. Proto bych rád ještě touto cestou poděkoval za poskytnuté ceny všem sponzorům turnaje, kterými letos byli Praktic s.r.o., Penzion Jižní Dvůr, OÚ Pištín, Češnovická hospoda, LOK-HAM Mates, Konzum R.Šindelář, SDH Češnovice. Současně věřím ve spolupráci při přípravě příštích ročníků turnaje.

Václav Kubašta

Spolková činnost v našich obcích

60 let SDH Češnovice

V tomto roce slaví SDH Češnovice 60 let trvání, což je vhodnou příležitostí k připomenutí některých významných okamžiků z jeho historie.

Na žádost místních občanů byla 1.5.1935 svolána veřejná schůze v záležitosti založení hasičského sboru. Byli přizváni i nejvyšší zástupci tehdejší hlubocké župy, kteří apelovali na přítomné občany, aby byl v zájmu ochrany občanů i majetku sbor založen a pro založení argumentovali i výčtem možností, jak v obci získat prostředky, ale zato byli v řeči ukřičeni. Schůze začínala být chaotickou, až Josef Chaloupek, rolník č.12, prohlásil : "Kdo chce být hasičem a složí 100 Kč jako příspěvek, ať se přihlásí". Po tomto prohlášení se přihlásilo 17 zakládajících členů, které župní jednatel Křiváček zapsal. Tak tedy byl založen dobrovolný hasičský sbor v Češnovicích, i když jako jeden z posledních v tehdejší hlubocké župě č.108.

Na následující schůzi byli zvoleni první činovníci : starosta sboru Karpíšek Fr. č.3, velitel Novotný Ant. č.14. Na vybavení sboru výzbrojí, výstrojí a stříkačkou si obec musela vypůjčit u hospodářské záložny v Hluboké nad Vltavou sumu 40 000 Kč, která byla pak dlouhá léta splácena.

V roce 1936 byla postavena zbrojnice a sušák na hadice. Stříkačka od firmy Smekal Slatiňany byla do obce dodána 15. března 1936 i s nutným předním povozem, neboť dopravu tehdy zajišťovali koně. První křest si stříkačka odbyla u požáru 29.3.1936 ve Vlhavech. Slavnostní svěcení stříkačky bylo provedeno 23.8.1936.

V roce 1937 byl v obci větší požár, popelem lehla stodola při domu č.5. Již tehdy v náplni činnosti sboru nebylo pouze bojovat s požáry, ale též s povodněmi, které zatápěly domy hlavně Na Dolánku.

V období okupace sice sborům v mnohém diktoval uchvatitel, ale podobně jako jinde i v Češnovicích hráli hasiči ochotnický divadlo.

24.3.1945 se členové sboru zúčastnili záchranných prací v Č. Budějovicích, které byly toho dne těžce bombardovány.

V roce 1946 zajišťoval sbor slavnost při odhalení pomníčku sovětskému vojínovi v lese zv. Obecný. V témže roce byl zakoupen první automobil sboru zn. Laurin & Klement, který byl předělán pro potřeby sboru. Od roku 1955 byl nahrazen rychlým Chevroletem.

V roce 1955 byl v obci další větší požár v usedlosti č.3. V tomtéž roce se družstvu mužů podařilo probojovat se až do celostátní soutěže v Brně. Tehdy se začala dařit práce též s družstvy žen, žáků a dorostu. V letech 1952-1973 získala družstva zmíněných kategorií v obvodových a vyšších soutěžích 47 prvních, 9 druhých a 3 třetí místa (v tomto výčtu nejsou započítány úspěchy v pohárových soutěžích). Za vynikající práci, kterou sbor odváděl, obdržel uznání okresního, krajského i celostátního výboru ČSPO.

V roce 1968 dosloužil automobil Chevrolet a dosloužila i stará stříkačka zn.Smekal, která byla nahrazena stříkačkou PPS 12 s příslušenstvím v kapotáži, vše na dvou kolech. Toto provedení však nevyhovovalo, tak byl sboru v r.1971 přidělen automobil Škoda 1203 s vybavením a stříkačkou uvnitř.

V sedmdesátých letech se sbor velkou mírou podílel na budování staveb občanské vybavenosti, jakými byly nákladná přestavba hostince, výstavba nové prodejny, chodníky, kanalizace, atd.

V roce 1983 zemřel dlouholetý předseda sboru, pan František Brož č.33, který tuto funkci vykonával po celých 30 let.

V roce 1985 proběhla dvoudenní oslava 50 let trvání sboru. Mimo jiné byla konána soutěž a k 50. výročí založení sboru byla vydána publikace o jeho historii.

V osmdesátých letech zaznamenala pokladna pracovním přičiněním několika členů značný finanční nárůst, což se do značné míry promítlo do aktivity sboru, zejména na úseku kultury.

V roce 1988 bylo vybudováno nové hasičské cvičiště a v témže roce vznikla soutěž o putovní ceny : Češnovický soudek a váleček.

Revoluční změny r.1989 zastihly sbor připravený na úrovni. V té době zastával J. Plášil funkci velitele obvodu, P. Kabelová byla referentkou žen při OV. Také proto se právě v Češnovicích konaly po roce 1990 velice důležité schůze obvodu.

V roce 1991 bylo vybudováno malé hasičské muzeum.

Od roku 1994 vydává sbor pravidelně 2x ročně informační leták o činnosti, která je na vícero úsecích poměrně bohatá.

Přičiněním všech svých členů sbor se ctí prošel šedesátiletou historií a bez větších potíží vstupuje do již sedmého desetiletí své činnosti.

Jan Caletka